
ПОКАНА

и

ПРИЯТЕЛИ

ВИ КАНЯТ НА

75-ия РОЖДЕН ДЕН

на

Проф. ВЕРА МУТАФЧИЕВА

Доктор на историческите науки

Доктор Honoris Causa на Нов български университет

За личността и творчеството на проф. Вера Мутафчиева -
доц. д-р Веселин Методиев, ръководител на департамент "История"

За даренията на семейство Мутафчиеви в Нов български университет -
Надежда Александрова, Библиотека на НБУ

29 април 2004 г. от 18.00 часа

310 аудитория "Проф. Петър Мутафчиев", Корпус 1,
Нов български университет, София, ул. "Монтевидео" № 21

Не само голям е светът - ще
пея аз, - светът е и вражде-
бен. Скрийте се от него в
една родина, в един град, в
един дом; отградете си един
малък къс от големия свят,
за да го усвоите и сгрееете;
намерете си един еснаф, един
сплахийски алай, едно дело;
родете свои деца. Задръжте
се за нещо всред безбрежния
поток на времето, всред
безбрежието на всемира. Из-
берете една истина за своя.

За нас животът готолкова
се е превърнал в непрекъсна-
ти тържества, готолкова
или някого приемаме, или ня-
кого посещаваме, че не бих се
зачудил, ако някоя заран ми
съобщят: "Саади, днес ще
бъдете представен на Господ-
а Бога!"

Леко, леко ме люлее - каква
наслада, боже мой! Сякаш
майка ми - всемирът - ме лю-
лее в голямата люлка на море-
то.

Тъй жените гледат мъже само
в гръб, затова мъжете и не
знаят, че има такъв поглед...

Уверявам ви, хората не съз-
нават тежестта на ония ми-
гове, наречени по-късно от
летописеца исторически, ако
въпросните хора лично
участват в тях. Така и за ме-
не утрото, за което ще раз-
кажа, започна подобно на
всички наши дни. Само хан
Аспарух ще да е бил наясно, че
ни предстои нещо преломно...

Живот...- рече си той. -
Смес от страдание и нас-
мешка, вярност и преда-
телство, висоти и ни-
зост...На всичкото отго-
ре - ей такива дни: теж-
ки, а неестествено краси-
ви. Сякаш миритеше на
прелест самото време,
сякаш свети бяло битие-
то...

Колкото и неправдоподо-
бно, нощем децата си спя-
ха. Детската себичност
наподобява копиринен паш-
кул, природно съвършен-
ство. Преградата между
дете и битие е родителят
- няма крепостна стена
със същата надеждност.
Щом твоята майка бди,
не усещаш ни стуг, ни
страх, ами кротка сигур-
ност... безметежен съм
през нощите, когато дру-
гаде някои са решавали
как да бъде извършено ис-
тинското терористично
нападение над твоя град...
Дали онези все пак вярва-
ха в Бога?

Затова се и труя аз сега,
денем и нощем, да напиша
няколко книги на нашия
български език...Да полу-
чим и ние място отгясно
в деня на страшния съд.
Амин. Това ние усърдно и
вам желаем. И вие бъдете
благодарни към потру-
гилия се. И здравейте!